

Vägen till Kristus, av Ellen White
Sid 144-146

De kristna har kallats att vara ljusbärare på vägen till himmelen. De bör återspegla för världen det ljus, som Kristus utgjuter över dem. Deras liv och karaktär bör vara sådana, att andra genom dem får en rätt uppfattning om Kristus och om arbetet för honom.

Om vi representerar Kristus, bör vi framställa arbetet för honom såsom tilldragande, vilket det också verkligen är. De kristna som är uppfyllda av sorg och dysterhet och som klagar och klankar, ger sina medmänniskor ett falskt begrepp om Gud och det kristliga livet. De ger intrycket att Gud inte finner någon glädje i att se sina barn lyckliga och på så sätt ger de en vilseledande bild av vår himmelske Fader. Satan jublar då han kan förläda Guds barn till otro och förtvivlan. Han gläder sig över att se oss hysa misstro mot Gud och tvivla på hans beredvillighet och makt att frälsa. Han vill gärna, att vi skall få föreställningen, att Herren vill skada oss genom sin försyns ledning. Han vill få oss

att tro att Gud inte känner någon medkänsla med oss och vägrar oss sin nåd. Han förvränger vad som är sant om Gud och fyller våra sinnen med falska begrepp om honom. Och i stället för att tänka på vår himmelske Fader såsom Bibeln framställer honom, låter vi oss alltför ofta förledas av Satans falska föreställningar och vanhedrar Gud genom att misstro honom och klaga över hans ledning. Satan söker alltid göra vårt kristliga liv dystert. Han vill att vi skall tycka att det är mödosamt och besvärligt och när den kristne i sitt eget liv framställer Kristi religion på detta sätt, främjar han genom sin otro Satans falska föreställningar.

Många grubblar mycket över sina misstag, motgångar och besvikelser och deras hjärtan är fyllda av sorg och modlöshet. Under mitt besök i Europa, fick jag brev från en kristen medsyster, som kände det så och var djupt bekymrad. Hon bad mig om några uppmuntrande ord. Natten efter att jag läst hennes brev drömde jag, att jag gick omkring i en trädgård och en som tycktes vara trädgårdens ägare, visade mig omkring. Jag plockade blommor och njöt av deras doft, då brevskrivaren som också gick vid min sida, pekade på några fula tistlar, som stod i hennes väg. Hon gick inte i själva gången, hon

följde inte den som visade oss omkring, utan hon vandrade bland tistlar och törnen. »Är det inte bedrövligt, att det finns tistlar i denna vackra trädgård?» Då sade vår ciceron: »Låt törnena vara, de gör dig bara illa. Plocka bara rosor, liljor och nejlikor.»

Har det inte funnits några ljusa stunder i din erfarenhet? Har du inte haft några ljusa ögonblick, då ditt hjärta klappat av glädje som svar på Guds Andes maningar? När du ser tillbaka på ditt liv, finner du då inte där några ljusa sidor? Är inte Guds löften doftande blommor, som växer längs din levnads väg? Och vill du inte låta deras skönhet och vällukt fylla ditt hjärta med glädje?

Tistlarna och törnena gör dig bara illa och om du bara samlar på sådana och ger dem åt andra, så avvisar du inte bara själv Guds godhet, utan du hindrar också andra från att vandra på livets väg.

Det är oförståndigt att låta tankarna syssla med livets obehagligheter, dess synder och misräkningar, att tala om dem och klaga över dem, till dess man överväldigas av modlöshet. Den modlöse är uppfylld av mörker som utestänger Guds ljus från hans själ och kastar en skugga på andras levnadsstig.

Vi bör tacka Gud för de ljusa stunderna. Låt oss bevara i minnet hans kärleks löften